

NIELS MARTINOV

Mine sidste mord

Læselyst 7

1. kapitel

Jeg har det ikke så godt med vinter-morgener. Jeg vågner med et sæt og ser ud i det grå mørke. Et kort øjeblik tænker jeg ligesom andre mænd på min alder, der ikke skal op og på arbejde: Hvad lever jeg egentlig for? For ingen har brug for mig. Slet ingen!

Jeg forsøger altid at sove videre. Nogle dage lykkes det. Men sjældent mere end et kvarter ad gangen. Min søvn afbrydes altid af voldsomme drømme. Jeg ender gerne i siddende stilling med hovedpuden i ryggen.

Gennem puden kan jeg mærke den kolde mur. Det er næsten som at have feber, tænker jeg. Når jeg lukker øjnene, ser jeg igen billederne fra drømmene. Jeg ryster på hovedet, men jeg kan ikke få dem væk.

Som pensioneret kriminal-kommissær må jeg leve med den slags drømme. Det forsøger jeg at overbevise mig selv om. Tænk på alle de døde mennesker, jeg har set gennem årene. Mennesker uden hoved. Mennesker opløst af saltvand. Mennesker med sår

Copyright © Niels Martinov,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsidefoto: Martin Dybdal
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2004
1. oplag 2004
ISBN: 87-89793-28-5

over hele kroppen. Mennesker, der var frataget deres værdighed.

Næsten alle genstande kan bruges som våben. Og man kan hade eller frygte en anden så meget, at man griber ud efter det første det bedste. Det har jeg lært at leve med.

Men hvad ved jeg om mine medmennesker, når det kommer til stykket? Hvor stor er min forståelse af det had og den frygt, de bærer rundt på? De går rundt og smiler til hinanden, men er det andet end en maske?

Sådan kan jeg godt tænke, mens jeg prøver at tage mig sammen til at stå op. Mine onde drømme er en følge af mit arbejde som politimand gennem mange år. Det fortæller jeg mig selv igen og igen.

Men jeg lyver lidt. Jeg ved det godt. Jeg har gennem årene ledet opklaringen af mange sager. Der har været omkring ti mord-sager, og jeg burde jo drømme om dem alle. Men det gør jeg ikke. Det er den samme sag, der igen og igen optræder i mine drømme. Næsten hver eneste tidlige morgen vender den tilbage: Min aller-sidste sag. Det er stort set kun den, jeg drømmer om.

Næste trin om morgenen er at få benene ud på gulvet og sidde og hænge lidt. Men hurtigt tvinger kulden mig til at række ud efter min tykke, sorte morgenkåbe.

Hvorfor er det ikke de andre mord-sager, jeg plages af i mine drømme? Sådan tænker jeg, mens jeg tager morgenkåben på.

For der er jo så mange andre sager, der burde vende tilbage og pine mig nu, hvor jeg er ved at være gammel. Og ikke kun den aller-sidste.

Men jeg ved selvfølgelig godt hvorfor. Jeg ser hende for mig et kort øjeblik. Og jeg mærker en varme samle sig omkring hjertet.

Så går jeg videre med dagens program. Jeg sætter først vand over til kaffe. Dernæst lægger jeg en af mine jazz-plader på grammofonen. Det er altid i den rækkefølge.

Jeg holder om den varme kop med begge hænder og nyder kaffe-lugten. Imens lytter jeg til Lester Youngs eller Stan Getz' tenor-saxofon.

På dette tidspunkt kan jeg godt bilde mig selv ind, at livet er værd at leve. Her kan jeg skyde min sidste sag fra mig. Her tænker jeg med en spirende følelse af lykke: Om tre måneder er det forår. Om tre